

De pe căi greșite, la lumină

Wilhelm s-a născut în anul 1907, într-un orășel din Westfalia. Mama sa era o femeie credincioasă, care și-a crescut copilul în învățătura Domnului. El mergea la școala duminicală, dar și la adunările creștinilor, pe care le frecventa mama sa. Dar aceasta nu l-a determinat să-și predea Mântuitorului inima. Când a terminat școala, i-au fost trimise invitații de la diferite asociații de tineret, printre altele de la „Asociația Creștină a Bărbaților Tineri”. Spre aceasta s-a îndreptat Wilhelm la început. Dar deoarece după părerea sa nou-veniții în asociație erau tratați prea rece, a spus în curând adio A.C.B.T. În următoarea asociație, în care a fost invitat, a rezistat mai mult. Aceasta a fost „Asociația Social-Democrată a Tineretului Muncitoresc”. Aproximativ trei ani i-a rămas fidel. În realitate, era un salt destul de lung de la o asociație la cealaltă și din când în când gândurile lui Wilhelm călătoreau înapoi și la ce auzise de la mama sa și de la școala duminicală, dar acestea erau totuși numai emoții de moment. În general, noul anturaj îi era pe plac și probabil că ar fi rămas mai mult în asociație, dacă Dumnezeu nu i-ar fi ieșit în cale și anume, în felul următor.

„Zeltmission” [Misiunea în cort] ținea o serie de adunări de evanghelizare în oraș. Mulți oameni mergeau acolo, chiar și rudele credincioase ale lui Wilhelm. Deoarece găseau că în cort vestea bună despre mântuirea în Hristos era propovăduită limpede, l-au invitat pe Wilhelm să meargă cu ei. Cheful său era neînsemnat. Ce să facă el în cort? Doar știa totul mult mai bine decât bărbații care predicau acolo. Chiar se descurcase bine până acum fără Cuvântul lui Dumnezeu. De ce să se întoarcă acum iarăși la ceea ce era de mult în urma sa? Dar în cele din urmă, Wilhelm s-a hotărât totuși să meargă o dată împreună cu ei, de dragul rudelor sale; doar nu era nevoie să asculte. Astfel a ajuns în cort. El n-a auzit aproape nimic din ce s-a vorbit. Gândurile sale zăboveau în cu totul altă parte. La sfârșitul prelegerii a fost amintit că la ieșire vor fi oferite scrieri spre vânzare, care merită citite. Acest anunț îl interesa pe Wilhelm bineînțeles la fel de puțin ca prelegerea însăși. Cară-te afară! și-a zis el. Dar aceasta mergea numai încet din cauza oamenilor mulți. Împins și înghesuit, Wilhelm a trecut foarte aproape de masa de vânzări. Privirea sa a căzut cu totul întâmplător pe un caietel albastru cu titlul: „De la socialiști - la creștini” și i-a venit ideea: aceasta ar merita să fie citită, la urma urmelor”. Lângă el, cumnatul său, care observase cum Wilhelm citise titlul, s-a folosit de ocazia favorabilă, a cumpărat caietul și l-a pus apăsător în mâna rudei sale. Așa se face că Wilhelm totuși aducea cu sine acasă ceva din cort.

Cauzele mărunte au de multe ori efecte mari. Acesta a fost cazul și aici. În dimineața următoare, micul caiet a fost citit și seara l-a găsit pe Wilhelm din nou în cort. De data aceasta asculta bine. Predicatorul se pricepea să-și captiveze ascultătorii. La început a vorbit despre măreția lui Dumnezeu, care se descoperă în lumea stelelor. Wilhelm auzea uimit despre minuni niciodată bănuite. Lucrurile l-au captivat în așa măsură, încât pentru o vreme a uitat cu totul de mediul înconjurător și de predicator. Apoi a răsunat în urechea sa o frază rostită cu glas ridicat: „Unde îți vei petrece veșnicia?”

El a tresărit. Da, veșnicia, ce îi va aduce ea? Ceva bun nu putea fi, căci simțea că era un păcătos. Indiferența sa a făcut loc unei neliniști serioase. Dar cine crede că Wilhelm s-a îndreptat acum grabnic la Isus cu multele sale păcate, se înșală. Ce-i drept, a ieșit din „Tineretul muncitoresc”, dar în loc să se ducă fără vorbă multă la Mântuitorul păcătoșilor, s-a lăsat întâi primit în „Căminul evanghelic pentru nefamiliști”. După părerea sa, acolo trebuia totuși să poată fi găsiți oameni creștini, care îl puteau ajuta mai departe. Dar a găsit el liniște acum? Nu. Oare *dorea* pace? Foarte sigur. Inima sa tânjea după ea. Așa că a făcut ceva ce nu mai făcuse de ani și ani. El a început să citească din Noul Testament, care îi fusese dat cu ani în urmă la școala duminicală, dar care zăcuse

în acest timp complet nefolositor. El citea cu interes mereu crescând. Dar cum putuse el să neglijeze atâta timp o carte așa de importantă?

Au trecut cinci zile. Atunci, dintr-odată i-a devenit limpede: „Isus este Mântuitorul meu; Isus a suferit și pentru mine; Isus a ispășit și vina mea pentru totdeauna”. Cuvintele emoționante ale Domnului: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11.28), i-au atins inima. Dragostei nemărginite a lui Dumnezeu, despre care propriul Fiu spune: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16), nu voia să i se împotrivescă mai mult și puterea cuvântului: „Eu le dau *viață eternă*; și nicidecum *nu* vor pieri niciodată și *nimeni nu le va smulge din mâna Mea*” (Ioan 10.28) l-a copleșit de tot. Acum Wilhelm putea să cânte din inimă:

Acum găsit-am temelia,
ce-mi ține ancora pe veci.

Acum avea un sprijin adevărat, avea odihnă, găsisese pace pentru sufletul său.

A fi mântuit dă simț de salvator. Wilhelm considera că este privilegiul și datoria sa să depună mărturie în cercul de tineret de care aparținea, despre ce găsisese el. Dar pe lângă aceasta a descoperit spre surprinderea și regretul său, că în „Căminul evanghelic pentru nefamiliști” era de găsit așa de puțină înțelegere pentru adevăratul creștinism. Au fost multe lupte de trecut, în mod deosebit cu protectorul tineretului. Membrii asociației erau toți creștini, potrivit mărturisirii lor, dar era mai mult o formă, fără putere.

În această perioadă, Wilhelm a fost introdus de către rudele sale, care erau deja de mult pe cale, într-un cerc de creștini credincioși, a căror dorință din inimă era să facă din Cuvântul lui Dumnezeu călăuză lor în toate. Acești oameni nu îi erau necunoscuți. Dar el evitase până atunci cu premeditare orice relație cu ei. Acum a învățat să-i prețuiască și să-i iubească drept adevărați tovarăși de convingeri. Când i-a anunțat protectorului de tineret ieșirea sa din asociație, acesta a spus:

„Așteptați numai! În cel târziu doi ani veți fi iarăși la noi.”

Omul n-a avut dreptate. Wilhelm găsisese ceva mai bun. El a trebuit să afle că peste tot unde sunt oameni există și slăbiciuni; noii săi prieteni știau și ei aceasta suficient de bine. Dar ei îl iubeau pe Isus și slăvitul Său Nume și acolo unde acesta este cazul, un copil al lui Dumnezeu se simte bine. La fel i-a mers și lui Wilhelm al nostru. El a putut să ocupe recunoscător locul pe care Dumnezeu i-l repartizase și recunoscător putea acum să privească în urmă, la calea pe care El îl condusese.

Dragul meu cititor! Dumnezeu vrea să te facă și pe tine fericit și să te facă să găsești pacea sufletului tău la picioarele lui Isus. Lasă-te atras la El! Fă o întoarcere bruscă și hotărăște-te pentru Domnul prietenos; numai călcând pe urmele Lui merită viața cu adevărat să fie trăită. Crede-mă, este extraordinar să-L ai pe Isus!

Titlul original: „Auf Irrwege zum Licht”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*